

Prejudicinis klausimas

Ar, atsižvelgiant į reikalavimus ištaisyti perviršinio biudžeto deficito padėtį ir į Europos Sąjungos teisės aktais reglamentuojamos finansinės pagalbos poreikį, teisėjų nepriklausomumo principas, nustatytas ESS 19 straipsnio 1 dalies 2 pastraipoje, Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos⁽¹⁾ 47 straipsnyje ir Teisingumo Teismo praktikoje, turi būti aiškinamas taip, kad juo draudžiamos Portugalijos teisėjams taikomos atlyginimų mažinimo priemonės, nes jas vienašališkai ir nuolat nustato kitos suverenos valdžios institucijos, kaip numatyta 2014 m. rugsėjo 12 d. Įstatymo Nr. 75 2 straipsnyje?

⁽¹⁾ Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartija (OL C 364, 2000, p. 1).

2016 m. vasario 10 d. *Tribunale Ordinario di Verona* (Italija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą byloje *Livio Menini ir Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare – Società Cooperativa*

(Byla C-75/16)

(2016/C 156/33)

Proceso kalba: italų

Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas

Tribunale Ordinario di Verona

Šalys pagrindinėje byloje

Ieškovai: Livio Menini ir Maria Antonia Rampanelli

Atsakovas: Banco Popolare – Società Cooperativa

Prejudiciniai klausimai

1. Ar Direktyvos 2013/11⁽¹⁾ 3 straipsnio 2 dalies nuostata, kuria nustatyta, jog šia direktyva „nedaromas poveikis Direktyvai 2008/52⁽²⁾“, turi būti suprantama taip, kad valstybių narių teisė numatyti privalomą mediaciją išsaugoma tik į Direktyvos 2013/11 taikymo sritį nepatenkančiais atvejais, t. y. Direktyvos 2013/11 2 straipsnio 2 dalyje nurodytais atvejais, taip pat ginčams dėl sutarčių, kurie nesuję su vartotojais ir su pirkimo-pardavimo sutartimis ar paslaugų sutartimis?
2. Ar Direktyvos 2013/11 1 straipsnio <...> nuostata, kuria vartotojams užtikrinama galimybė pateikti skundus dėl komercinės veiklos subjektų specialiams subjektams, taikantiems alternatyvaus ginčų sprendimo procedūras, turi būti aiškinama taip, kad šia nuostata draudžiama nacionalinės teisės nuostata, pagal kurią mediacijos procedūros taikymas kuriame nors iš Direktyvos 2013/11 2 straipsnio 1 dalyje nurodytų ginčų numatytas kaip būtina sąlyga, kad teismas priimtų vartotoju laikomos šalies ieškinį ir, bet kuriuo atveju, ar ja draudžiama nacionalinės teisės nuostata, kuria numatytas privalomas naudojimas advokato paslaugomis ir susijusios išlaidos vartotojui, dalyvaujančiam su vienu iš minėtų ginčų susijusioje mediacijoje, bei galimybė nedalyvauti mediacijos procedūroje tik tada, kai yra pateisinama priežastis?

⁽¹⁾ 2013 m. gegužės 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2013/11/ES dėl alternatyvaus vartotojų ginčų sprendimo, kuria iš dalies keičiami Reglamentas (EB) Nr. 2006/2004 ir Direktyva 2009/22/EB (Direktyva dėl vartotojų AGS) (OL L 165, p. 63).

⁽²⁾ 2008 m. gegužės 21 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/52/EB dėl tam tikrų mediacijos civilinėse ir komercinėse bylose aspektų (OL L 136, p. 3).